

Tình Đầu Dành Hết Cho Em

Contents

Tình Đầu Dành Hết Cho Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3 - End	12

Tình Đầu Dành Hết Cho Em

Giới thiệu

Đây là truyện ngắn đầu tay tôi viết khi còn học phổ thông. Nó dựa trên một câu chuyện có thật về n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-danh-het-cho-em>

1. Chương 1

KHÁNH

Tôi bước vào ngôi trường cấp 3 với tâm trạng nhạt nhẽo, nhàn nhã. Dường như đối với tôi, cuộc sống từ trước đến giờ vẫn luôn như thế. Sáng đi học, trưa về ăn uống nghỉ ngơi, xế chiều vùi đầu vào game online và tối thì la cà quán xá với đám bạn. Từng ngày cứ trôi qua như thế, không có gì thay đổi. Nó khiến tôi trở thành một cỗ máy được lập trình sẵn mà tự bản thân không thể làm khác đi được, vì thật sự chính tôi cũng không biết làm gì để chuyển hóa cuộc đời mình sang một trang mới...

Gia đình không thuộc hàng giàu có nhưng hoàn toàn đủ khả năng lo cho tôi đầy đủ mọi thứ từ học hành đến ăn chơi, tôi có thể tự hào với đám bạn về khoản tiêu xài hoang phí kiểu thiếu gia đúng điệu. Điều đó cũng có nghĩa, việc kiếm tiền một cô bạn gái xinh tươi, nóng bỏng, ngọt ngào là điều không hề khó đối với tôi. Và với thâm niên 3 năm trên tình trường “khốc liệt”, trải qua khoảng 6 người tình (hình như thế!!!), tôi nhận ra được một điều rằng cả tôi lẫn những cô gái kia đều không thật lòng, đến với nhau chỉ vì lợi ích cá nhân, tôi cần có nhiều girl kê bên để “dự le” với đám bạn, còn những cô gái đó thì được tôi cung phụng

hết mực về khoản tiêu xài, ăn uống, shopping. Có lẽ do tôi được nuông chiều từ nhỏ, quen muốn gì được nấy nên với những người tôi cặp đều như vậy, chỉ cần biết cách dỗ ngọt, nói những lời yêu thương “có cánh” chút xíu là ngay lập tức được tôi “chi” không chút tiếc nuối.

Nhưng rồi thời “vàng son một thuở yêu nhiều em” cũng dần trôi vào dĩ vãng, tôi dần thấy đuối sức và nhàm chán với những lời xu nịnh giả tạo của những cô gái ham tiền kia, và lại mong muốn tìm ình một tình yêu đích thực, chân thành và không vụ lợi. Nhưng chắc cũng khó lắm, tôi biết thế... Và rồi, tôi bỗng nhiên có ấn tượng lạ với cô bạn cùng lớp, ngồi phía trên tôi. Một cô nàng rất đỗi bình thường, không thuộc hàng xinh đẹp như những cô người yêu trước đây tôi cặp. Nhưng ở cô bạn này có một nét gì đó rất cuốn hút tôi, nhất là mái tóc dài chấm lưng hay buông xõa óng mượt, thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng rất “con gái”, nụ cười tươi mỗi khi trò chuyện với đám bạn khiến tim tôi bỗng dưng loạn nhịp. Nhưng không hiểu sao, tôi có cảm giác Ly rất khác với nhiều bạn gái trong lớp, không quá ồn ào, nhiều chuyện, nhiều lần nói chuyện với nhau, cô ấy cũng chỉ cười rất dịu dàng rồi im lặng nghe tôi nói. Ở cô ấy, có một điều gì đó rất bí hiểm, nó khiến tôi tò mò và muốn khám phá hết những ngõ ngách sâu kín nhất trong lòng cô ấy, tôi rất muốn biết cô ấy là người như thế nào. Và thế là, tôi quyết định chủ động bắt chuyện làm quen, cô ấy tên Ly, cái tên cũng mỏng manh, nhẹ nhàng như dáng người cô ấy vậy, một cái gì đó rất mềm yếu, cần được che chở, bảo vệ.... Tôi đã làm theo những gì mà tôi cho là có thể cô ấy sẽ mở lòng hơn. Và có lẽ, những điều đó khiến tôi thân thiết với Ly hơn, nhưng đồng thời cũng không ít lần gây ra những “tác dụng phụ”...

LY

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Khánh là một anh chàng khá điển trai, ngoại hình ổn, mấy nhỏ bạn gái trong lớp mới nhìn đã tấm tắc khen riu rít. Đáng lý ra tôi cũng chẳng để ý đâu nếu như “thân chủ” không tự mình tạo nên sự nổi bật khi là người vô lớp trẻ nhất, sau cả giáo viên!!! Vì có chiều cao hơi bị “Model” nên anh chàng được xếp ngồi cuối lớp. Có lẽ mọi thứ đều có cái “định mệnh” của nó, để tránh lớp làm quen nhau dần rồi tùm năm tùm bảy tám chuyện gây mất trật tự lớp, cô chủ nhiệm quyết định xếp xen kẽ nam nữ ngồi với nhau, tức là 2 nữ một bàn rồi phía sau 2 nam cứ thế, và tôi được xếp ngồi bàn kế cuối ngồi cùng với cô bạn tên Hạnh, và ngay phía sau lưng tôi chính là “cái anh chàng mà ai cũng biết là ai rồi đó”!!!

Tôi vốn không phải là người giỏi giao tiếp, lại ngại quen biết nhiều bạn khác giới. Có lẽ vì ba mẹ tôi nghiêm khắc từ nhỏ, khi lớn lên lại càng gắt gao kiểm soát với việc quen bạn hơn, nhất là bạn trai. Chính vì lẽ đó mà nhiều nhỏ bạn thân đã cặp kè bạn trai nhoi nhóc nhưng tôi thì vẫn lẻ bóng một mình, dù biết rằng nếu muốn, tôi hoàn toàn có khả năng tìm ình một người bạn trai lý tưởng, nhiều lần có người ngỏ lời nhưng tôi đều từ chối khéo, có lẽ tôi thật sự chưa sẵn sàng để tiến đến một thứ tình cảm vốn đầy phức tạp và sâu sắc đó, và có lẽ tôi vẫn thật sự chưa có một sự rung động nhất định nào đủ để tiến đến một tình yêu....Tôi cần có thêm nhiều thời gian để hiểu và cảm nhận hơn nữa. Với Khánh, thật sự mà nói tôi cũng chẳng có cảm giác rung động ngọt ngào gì từ phút đầu gặp gỡ mà theo những khúc hát xa xưa vẫn thường hay ví von một câu cực kỳ kinh điển là “Tiếng sét ái tình”. Nhưng ở cậu ấy có một điều gì đó rất cuốn hút, hoạt bát, nhanh nhẹn hòa đồng trái ngược với suy nghĩ ban đầu của tôi về anh chàng này là khá kiêu căng, tự mãn. Bình thường thì cũng ít nói, nhưng đến khi “rà trúng đài” là phát thanh hết công suất, đến khi trống đánh bùm bùm mới chịu ngưng. Có một điều phải công nhận là anh chàng rất có khiếu hài hước, nói chuyện tiêu lâm không thua gì Hoài Linh, mấy đứa bạn ngồi nghe mà cười đau cả bụng. Rồi không biết từ lúc nào, tôi và Khánh bỗng trở nên thân thiết với nhau, thường trao đổi bài học với nhau mỗi ngày. Khánh học cực pro môn Toán và Hóa nhưng lại dốt đặc môn văn và lười học bài, tôi thì ngược lại. Chính về những khiếm khuyết và ưu điểm trái biệt gặp nhau nên ráp lại cực kỳ khớp, điều đó càng khiến chúng tôi hợp nhau hơn.

Nhưng rồi không hiểu tại sao, chắc vì tại quá thân thiết và tiếp xúc quá nhiều, tôi dần cởi mở và trò chuyện nhiều với Khánh hơn nên làm cho anh chàng “lờn mặt” hay sao á. Cậu chàng ngày càng đùa giỡn thái quá, hay kiếm chuyện trêu chọc tôi. Nhiều lần tôi tỏ thái độ không bằng lòng, không nói tiếng nào và im lặng quay mặt chỗ khác, anh chàng cũng thôi. Nhưng rồi hôm sau, mọi thứ lại đầu vào đó, ngựa quen đường cũ, tui cũng bó tay. Và rồi, tôi nhận ra rằng, những điều tốt đẹp tôi nghĩ về anh chàng này không hẳn đều chính xác tuyệt đối.

- Ê Ly, cho tui mượn cây viết mực! – Khánh chồm lên nói trống không.

- Viết ông hết mực rồi hử?

- Ờ, chắc tại hôm qua cây viết nó bị cà tưng, chữ ra lúc có lúc không. Tui bực quá quần cây viết vô tường,

nên giờ nó bề bi hết xài được òi!

- Biết vậy rồi sao sáng nay không mua đi mà đợi vô đây mượn tui nữa?!!

- Sax, tại quên. Thì ượn đi. Nói nhiều quá!

- Nè, mượn đồ mà còn lớn lối. Ra về trả tui đó nha.

- Thôi, lấy cây viết có nắp kia đi. Cây này viết chữ hông đẹp.

- Xí, viết chữ xấu òi thì cây nào cũng vậy thôi.

- Kệ, tui thích cây đó, ượn cây đó đi!

- Nè, nhớ trả đó nha. Đừng để tui đòi, ngại lắm ó!

- Biết rồi!!! hehe...

Ra về... Ly lặng lẽ xếp gọn sách vở vô cặp, cất viết vào hộp nhưng chưa kéo khóa vì còn thiếu một món và cô nàng đang im lặng chờ đợi sự tự giác của một anh chàng. Nhưng thật không ngờ, anh chàng nhanh nhảo bỏ gọn tập sách và cây viết vốn không phải của mình vào cặp một cách thần nhiên, đứng lên và tung tăng bước ra khỏi lớp, cái mỏ chu ra huýt sáo một cách rất lãng tử yêu đời, ngó lơ luôn “chủ nợ” đang ngơ ngác nhìn theo bờ ngõ. Hiển nhiên, Ly không đành lòng để cây viết quý giá của mình rơi vào tay một kẻ “viết chữ xấu mà thích đồ sang”, cô nàng chạy theo nắm lấy tay áo của cậu và nói:

- Nè, hình như ông quên một điều gì đó thì phải?

- Hả? Quên chuyện gì? – Khánh quay lại, không quên kèm theo một ánh mắt đúng điệu ngơ ngác con nai vàng.

- Ông vẫn nhớ nhưng lỡ đi hay là cố tình quên đó?!!

- Tui thật sự không hiểu ý Ly muốn nói gì cả!

- Ông tính đóng phim Hàn Quốc dzới tui đó hả!

- Sax, bộ tui có hứa hẹn gì với Ly sao? Ủa, kỳ dị ta! Hôm nay tui kín lịch òi mà!

- Ông giả nai hay quá ha! Ông không nhớ là vẫn còn nợ tui thứ gì hả?

- Chài, tui có thiếu thốn gì đâu mà lại nợ Ly chứ! Trong túi tui còn hơn 3 “xì” nà!

- Ồ, tiền thì ông không thiếu. Nhưng vật chất thì lại lười không mua nên dẫn đến nợ tui đó! Giờ thì trả đây, để tui còn về.

- Ủa, cô chủ nhiệm giờ còn dzô lớp làm gì dzậy ta?

Ly quay lại nhìn vào lớp thì chẳng thấy ai cả, sau đó là một làn gió nhẹ thổi qua lưng cô nàng và khi cô quay lại thì “con nợ” dai như đĩa kia đã khuất xa nơi hành lang gần cầu thang và... mất biệt!

Và thế là hôm sau và nhiều ngày tiếp đó nữa, cái tên đáng ghét kia vẫn “ung dung sử dụng” cây viết vốn không phải của mình một cách thần nhiên mặc cho ánh nhìn đầy uất hận của Ly luôn âm thầm dõi theo mà lòng đau như cắt, không làm gì được. Cô nàng quyết định im lặng cho qua, tự coi như “cửa đi thay người” mặc dù biết rằng mình hoàn toàn có thể lấy lại. Cô tự hứa với lòng từ nay sẽ không cho cái tên ăn quýt đó mượn bất kỳ thứ gì nữa!

Nhưng rồi sau đó, lại có nhiều chuyện khiến Ly bực mình hơn nữa, mà thủ phạm thì không ai khác ngoài cái tên mà ai cũng biết hết trơn òi. Vì Ly hay để tóc dài, lại thường xoa tóc nên cái tên đó cứ ngứa ngứa tay là lại bực, xoay, cột thất lại, có lúc lo học bài không để ý để mặc cho hấn muốn làm gì làm, đến khi sờ lại nguyên nùi tóc bị rối tung bung, nhờ nhờ Hạnh gỡ ra mãi không được nên đành hi sinh lọn tóc bị rối đó luôn. Từ việc đó Ly tập thói quen buộc tóc thường hơn, rồi vén tóc ra phía trước nhưng rồi hấn vẫn tìm cách châm chọc cho bằng được. Và mọi thứ đều có giới hạn của nó, khi sự chèn ép chịu đựng bị ức chế quá mức tất yếu dẫn đến sự bùng phát, và sự bùng phát của Ly lại theo một cách rất ư “cổ điển” nhưng luôn hữu hiệu theo thời gian, đó là “giọt lệ đài trang”. Tất nhiên, những đứa bạn gái thân với Ly chỉ trích Khánh rất nhiều, mấy thằng trong lớp có đứa để ý Ly cũng tỏ vẻ bực bội cậu. Thế là Khánh quyết định từ

bỏ những hành động theo “sự mách lẻo trót quót” của con tim khờ dại kia, và tìm cách xin lỗi cô nàng yếu đuối mít ướt.

- Ê Ly, ăn kem không? Lát ra về đi ăn nha! – Anh chàng ngăn đường cô nàng rồi hỏi ngang xương
- Không! – 1 từ ngắn gọn và quay mặt chỗ khác, bước sang 1 bên rồi đi tiếp.
- Từ nay tui hứa không chọc Ly nữa đâu! Thiệt đó! Bỏ qua cho tui nha!
- Tui có giận gì đâu.
- Dóc! Mỗi ngày vô lớp mà không nhìn tui tới 3 giây mà bào không giận!
- Thì ngồi trước mặt ông không sao mà nhìn được!
- Thì quay xuống nhìn!
- Ông có gì để nhìn đâu! Chán ồm.
- Sax, biết bao nhiêu người muốn nhìn tui suốt cả ngày mà hông được đó
- Chắc người đó muốn bị cận thị để được đeo kính
- Sax. Thôi mà! Đừng giận nữa nha! Giờ Ly muốn gì tui cũng chiều hết!
- Thiệt hông?
- Thiệt!
- Vậy thì tui muốn tụi mình từ nay xem nhau như người dưng, không hề quen biết trước đó!
- Thì tụi mình trước giờ là người dưng chứ có phải người thân đâu! Ly có không muốn cũng đã vậy rồi!!!
- Ac, không phải! Ý tui là, tụi mình coi như không quen biết, không nói chuyện với nhau nữa, vậy đó!
- Ly muốn vậy thiệt hả?
- Ờ.
- Ok, thích thì chiều, vô tư!
- Vậy bắt đầu từ hôm nay nha. Giờ ông tránh qua 1 bên, tui và ông không quen biết, thể nhá!
- Nhưng tui có một điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Tui sẽ không chủ động nói chuyện hay kiếm chuyện với Ly, nhưng ngược lại nếu tự nhiên Ly bắt chuyện với tui thì coi như lời giao ước này bị hủy bỏ. Chịu hông?!!
- Ok! – Ly đồng ý không suy nghĩ vì biết chắc rằng mình chẳng bao giờ chủ động nói chuyện với tên bạn khó ưa này cả.

Học kỳ 1 trôi qua êm ả. Khánh và Ly chính thức không nói chuyện và xem nhau như xa lạ suốt gần 3 tháng qua. Tự nhiên Ly cảm thấy có một cảm giác gì đó trống trải, thiếu vắng và nhạt nhẽo lắm, còn Khánh thì vẫn thản nhiên vui vẻ với đám bạn như chưa có gì xảy ra. Dù cảm thấy hơi tiếc một chút nhưng cứ mỗi lần nghĩ lại những rắc rối mà anh chàng đẹp trai nhưng khó ưa này mang lại ình là Ly liền thức tỉnh và nghĩ ngay rằng, thà thế này còn hơn! Nhưng thực tế, có những điều đầu nhiều người không tin nhưng đôi lúc nó lại ngẫu nhiên xảy đến, đó là “duyên phận”...

Trong ngày học cuối cùng trước khi nghỉ tết, cả lớp tất bật với việc tổng vệ sinh, cô chủ nhiệm phân làm 4 tổ chia nhau vệ sinh từ trong đến ngoài hành lang lớp học, cộng thêm cả cầu thang vì lớp học sát bên đó. Ly và Khánh ở cùng một tổ và có trách nhiệm cùng lau dọn cầu thang. Ly xin cô cho đổi người nhưng cô không đồng ý vì thừa biết tên này là chúa lười hay trốn việc. Làm vệ sinh chung mà không nói chuyện quả là một điều hết sức khó khăn, Ly luôn cố gắng dặn lòng không được cất tiếng nói để tránh “lời hẹn ước khi xưa” bị phá vỡ. Nhưng cái tên đó cứ cà lơ cà nhơi, không chịu lo quét dọn, hết huyết sáo rồi lại trượt thành cầu thang. Linh chỉ biết im lặng nhẫn nhịn và cố gắng làm luôn cả phần của tên bạn đáng ghét kia cho

xong, cô chủ nhiệm tới nhắc nhở nhiều lần bảo Ly phải thúc bạn cùng làm, Ly chỉ biết gật đầu vâng dạ cho qua, cố gắng làm thật nhanh, nhưng khi gần hoàn thành thì lại bị tên đó chơi khăm xả rác ra cho hốt lại tiếp!!! Cứ thế nhiều lần, cô nàng chịu không nổi buộc phải lên tiếng. Và hiển nhiên là thổ tở đã lọt hang cáo mất rồi! Lờn nguyên đã bị phá vỡ, Khánh cười đắc ý vô cùng và nhanh chóng nhào vô dọn dẹp tiếp cô bạn tội nghiệp một cách rất ráo chỉ trong vòng 1 phút 29 giây, xóa được số nợ trị giá 1 cô bạn!!!

Ly không biết nói gì, thổ dài cười trừ đứng nhìn cậu bạn đang hí hửng dọn dẹp “đống tro tàn” mà chính anh chàng tự bày ra hồi nãy. Xong việc, Ly cầm chổi lặng lẽ bước lên cầu thang vào lớp, Khánh gọi với theo:

- Nè, coi như mọi chuyện xong ời nha!
- Ủ, thì xong. Cảm ơn ông đã hợp tác tốt!
- Tui hem nói chiện đó. Chiện chúng mình kìa!
- Chúng mình có gì đâu. Thế thôi!
- Vậy là từ nay Ly và tui không làm lơ nhau nữa nha! Quay lại từ nơi bắt đầu! hjhj
- Chúng ta đã từng có bắt đầu sao?
- Sax, ko có bắt đầu sao dẫn đến kết thúc tạm thời là xem nhau như người dưng suốt gần 3 tháng qua chứ?!
- Ủa, tui tưởng Khánh không quan tâm chuyện đó nữa! Thấy ngày ngày vẫn hồn nhiên vui tươi với bạn bè trong lớp mà! Có để ý gì tui đâu.
- Thì đã lỡ hứa với Ly rồi còn gì! Có biết tui phải chờ cơ hội này đến lâu lắm hông!
- Cơ hội? Ông dùng thủ đoạn thì có!
- Ờ, thì để đạt được mục đích đôi khi phải bất chấp thủ đoạn chứ! - Cậu chàng gãi đầu phân bua.
- Ông mà được mời đóng vai ác là đạt lắm luôn á!
- Chài, còn “phía” á! Nhan sắc cỡ tui đạo diễn xếp hàng mời đóng vai nam chính còn không kịp nữa là!
- Xí, nghe mà muốn xỉu luôn!
- Hehe.
- Mà tui với ông có gì để nói với nhau đâu, nói chuyện lại để làm gì?!
- Sao lại không? Nhiều lắm đó!
- Vậy ông nói đi!
- Tạm thời chưa nghĩ ra. Để từ từ đi!

Ly nhìn cậu bạn tí tởn rồi thổ dài ngao ngán:

- Ông toàn mang lại phiền phức cho tui thôi...
- Thì tui hứa từ nay không chọc ghẹo Ly nữa mà!
- Không tin nổi! - Cô nàng trề môi phủ nhận.
- Thề đó! Nếu tui còn chọc Ly giận nữa thì...
- Thuj khỏi đi! Tui sợ ai thề thốt lắm!
- Hjhj, vậy coi như hòa nhau nha!
- Ai nói, lời hứa bị hủy không có nghĩa là tui hết giận ông!
- Sax, sao hồi trước nói không giận tui mà!
- Nói dóc đó, ai bửu tin chi!
- Ax, vậy giờ Ly tính sao?

- Sao là sao?
 - Thì tui phải làm gì cho Ly hết giận tui đây?
 - Không biết!
 - Tui thấy Ly hay đi học một mình, nhiều khi học chiều về trễ tới nguy hiểm lắm! Nhà lại xa nữa. Hay để tui chở Ly đi học mỗi ngày nha!
 - Sao ông biết nhà tui xa?
 - Vì chung đường mà! Với lại nhà tui xa hơn nhà Ly 1 chút nên biết!
- Ly hơi bất ngờ về điều Khánh nói. Thì ra anh chàng vẫn âm thầm chạy theo sau lưng cô nàng mỗi ngày đi học, luôn lặng lẽ dõi theo làm vệ sĩ “hờ” cho cô.
- Sao? Ly chịu hông? 3 tháng, xem như là đền bù cho những lỗi lầm tui gây ra cho Ly ha!
 - 3 tháng hơi bị ít đó!
 - Vậy thì hết năm học luôn. Khi nào có anh chàng nào khác đòi chở Ly mà Ly muốn thì thôi!
 - – Ly mỉm cười im lặng bước đi.
 - Sax, chịu hông sao tự nhiên bỏ đi dạ? – Anh chàng khờ khạo rảo bước chạy theo hỏi.
 - Vậy là ông biết nhà tui ời phải hông?
 - Cũng sơ sơ...
 - Vậy lát mình về chung cho ông biết luôn!
 - Ok!
- 2 người cùng tung tăng đạp xe trên con đường đầy nắng. Khánh thỉnh thoảng vẫn quay sang nhìn Ly khẽ cười. Lòng ngập tràn một niềm vui sướng xa xăm....
- Không lo nhìn đường chạy một lát “hun” cột đèn bị giờ!
 - Hehe, có Ly bảo kê ời lo gì!
 - Xí... Nhà tui gần tới ời đó.
 - Ờ...
 - Dừng ở đây đi! Nhà tui nằm kế bên dãy nhà trọ Cây Xanh đó! Nhớ mai đứng ở đầu hẻm này chứ đừng vô nhà để ba mẹ tui thấy là một ông đó nha!
 - Ok, biết ời! Mai gặp ha! Bye.

Ly lặng lẽ đứng nhìn Khánh quay xe chạy đi về phía xa, trong tim bỗng thoáng lên một cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng, lắng đọng. Có lẽ, đôi khi có những điều tưởng chừng như không thể hòa hợp nhưng có lúc lại đến bên nhau một cách rất tình cờ. Ly và Khánh là một minh chứng. Liệu sau này còn những chuyện gì xảy đến với họ nữa không? Không ai biết trước được. Chỉ biết rằng vào lúc này, tình cảm của cả hai như nụ hoa vừa chớm nụ, đang chờ những tia nắng ấm áp và giọt nước tinh khiết vun trồng để nở rộ hơn...

To be continued...

2. Chương 2

Một mùa thu dịu dàng nữa lại đến, mang theo những tia nắng ấm áp của buổi bình minh chiếu rọi xuống sân nhà. Ly bước ra ngoài với bộ áo dài trắng tinh khiết như giọt sương sớm, lòng ngập tràn một niềm vui

hứng khởi. Cây hoa giấy trước sân vẫn nở rộ mặc cho những cơn mưa tầm tã cuối hạ đầu thu vẫn ào ạt đổ xuống mỗi ngày. Vừa mở cổng, Ly nhận ra ngay dáng người quen thuộc đang đậu xe ngoài đầu ngõ, tung tăng nhịp chân huyết sáo...

Đã hơn nửa năm trôi qua, Khánh vẫn đều đặn mỗi ngày đến trước con ngõ dẫn vào nhà Ly đứng chờ đón cô nàng đi học, không sót buổi nào. Cũng có hôm anh chàng tới trễ vì một vài lý do cớ con nào đó, để Ly ra trước đứng chờ, trong lòng vừa giận vừa lo lắng, nhưng khi “cậu bé” vừa chạy ù tới với gương mặt nhễ nhại mồ hôi, hơi thở gấp gấp rồi xin lỗi “cô bé” riu rít thì cơn giận như được dịu bớt, chỉ còn lại một chút vui mừng và lo lắng quan tâm dành cho cậu. Và hôm nay, cậu chàng đã tới... hơi bị sớm

- Hôm nay làm gì tới sớm dữ dạ?

- Buồn quá nên tới sớm! Hehe.

- Vậy là ngày nào dzui là cho tui leo cây hả?!!

- Sax, có ngày nào để cho Ly leo cây đâu!

- Ờ, nhưng bắt tui đứng chờ muốn rụng chân luôn!

- Chàì, nói quá! Tại hôm qua mẹ bắt ngủ sớm nên sáng nay không ngủ nướng được nè.

- Trùi, con ngoan dữ ta?!

- Ngoan gì, bị ép buộc thôi...

- Quen nhau lâu rồi, mà chưa biết nhà Khánh ở đâu. Hôm nào cho biết nhà nha!

- Ờ... Mà lát về đi uống trà sữa ha!

- Sao tự nhiên hôm nay rữ đi uống nước dạ?

- Tại dạo này thời tiết oi bức. Nên muốn thanh nhiệt từ bên trong một chút đó mà!

- Hjhj, ông đang quảng cáo cho trà Dr Thanh đó hả?

- Ủa, bộ giống lắm hả?

- Y chang luôn! Mà để chiều học phụ đạo trái buổi về sớm rồi đi luôn nha! Chứ trưa thì trễ rồi, phải về cơm nước nữa.

- Ok!

3h chiều sau khi học trái buổi xong, hai cô cậu như đã hẹn ra quán trà sữa gần trường uống nước...

- Ly uống gì?

- Trà sữa dâu không châu.

- Chị ơi cho 1 trà dâu không châu với một café sữa nha!

- Con trai mà thích uống café sữa, ngộ ghê! – Ly vừa nói vừa cười châm chọc.

- Ủa, bộ hông được hả?!!

- Dâu có, tại thấy ngộ ngộ thôi!

- Vậy để tui kiu đổi qua café thôi nha!

- Ac, có sao đâu! Uống gì đâu quan trọng! Ai không biết Khánh “menly” nhất lớp ời!

Cậu chàng đỏ mặt làm bộ giận dữ...

- Làm tui quê à nha!

- Mà ông có là gì cũng vẫn là bạn tui thôi, có gì đâu mà lo!

- Sao không, quan trọng chứ bộ!

- Tại sao?
 -Không biết!!! - Lúng túng rồi trả lời cụt ngủn.
 - Trùi, trả lời lằng nhách!
 - Nước có ời kìa, uống đi không lạt nhách bi giờ!
- Bồng Ly buộc miệng hỏi:
- Khánh định chừng nào cho Ly biết nhà đây?
 - Để chủ nhật này đi... Mà Ly muốn biết nhà tui chi dạ?
 - Thì để biết gia cảnh nhà ông thế nào chứ sao? Biết nhau lâu ời mà tui thì cái gì ông cũng biết, còn bản thân ông thế nào tôi mù tít hà!
 - Tui có gì đâu, tại Ly không hỏi thôi mà!
 - Bạn bè thân nhau lâu ời mà sao không thấy ông giới thiệu bạn gái cho tui biết gì hết dạ? Mà ông có bồ chưa???
 - Sax...
 - Tui hỏi thiệt mà, sax gì?!!
 - Cái này cố tình hỏi khó nhau hay là ngây thơ hồn nhiên thiệt đó chà! – Anh chàng nghĩ thầm trong bụng.
 - Sao? Ông có bồ chưa?
 - Có rồi, mà “cua’ quài người ta hông chịu!
 - Chùi, cô nào tốt phước được ông để ý mà còn làm giá dữ dạ? Hjhj
 - Tự nói chính mình đó hả? Pó tứ chi! – Khánh tức tối - Ờ, biết vậy mà còn giả bộ hem chịu đó!
 - Ủa, ông đang nói ai?
 - Nói ai người đó tự hiểu! Còn Ly thì sao?
 - Hiện tại thì chưa...
 - Vậy đã có tình cảm với một anh nào chưa?
 - Rồi...
 - Ai dạ?
 - Ai ông hỏi chi?! Dzô dziên, chuyện riêng của tui mà!
 - Ó, tại Ly hỏi tui trước nên giờ tui hỏi lại chứ bộ!
 - Một người mà ông có biết, sáng nào ông cũng gặp!
 - Sax, sáng nào tui cũng gặp Ly trước tiên mà. Không lẽ Ly nói chính mình???
 - Ngốc! Tự suy nghĩ đi...
 - Vậy gợi ý chút nha... Mẫu bạn trai của Ly là thế nào dạ?
 - Ờm, để coi. Biết quan tâm đến bạn gái nè, ga- lăng, chu đáo, biết lắng nghe và thấu hiểu những tâm sự của người yêu mình.
 - Sao giống câu khẩu hiệu của “Bảo hiểm nhân thọ” quá dạ?
 - Oánh ông chít giờ!
 - Hehe, mẫu người mà Ly muốn thì mọi cô gái trẻ trên khắp thế giới đều cần như vậy hết ời! Mà những tiêu chuẩn đó, chắc phải công tử con nhà giàu mới đáp ứng hết được!

- Ai nói dạ? Tui chúa ghét mấy tên công tử con nhà giàu ăn chơi lảm lộn á!
- Ủa sao dạ?
- Mấy tên đó chỉ biết dùng tiền để mua chuộc tình cảm... Cứ ý mình giàu rồi hống hách, ngang ngược, muốn gì được nấy. Tui ghét ư!
- Nhưng có phải ai cũng dzậy đâu!
- Tui biết vậy. Nhưng có lẽ mình không hợp với những loại người đó. Nên nếu gặp những anh chàng công tử tui cũng không chịu nổi đâu! Sớm muộn gì của chia tay...
- Vậy là Ly dứt khoát không gặp với những tên công tử cậu ám hả?
- Chính xác! - Ly khẳng định dứt khoát.
- Sao gắt gỏng vậy? Đâu hẳn công tử con nhà giàu là xấu đâu!
- Lúc đầu, Ly cũng không hẳn học lảm lộn! Nhưng hồi học lớp 9, có một tên muốn của mình, dùng lời ngon tiếng ngọt, nói muốn gì nó cũng chiều. Lúc đầu nghe vậy mình cũng hơi xiêu, nhưng vẫn xin về suy nghĩ. Hôm sau tình cờ đi ngang lớp hắn học. Hắn không để ý mình có mặt ở đó, thản nhiên nói chuyện với đám bạn. Hắn nói “ Tao vừa mới kua một nhỏ bên 9A6 lovely lắm, mới tán có mấy câu mà em đó muốn đổ ời. Tao tính gặp khoảng 1 tuần để xả xì-trét rồi đấy!”. Cả đám xúm lại nói cười hả hê còn hắn thì giương mắt vênh lên đắc ý. Tất nhiên, ngay sau đó mình không cần suy nghĩ thêm gì nữa mà từ chối thẳng thừng và cho hắn vài câu “kinh sấm hối” rồi bỏ đi. Từ đó mình nhất quyết không bao giờ ngó ngàng tới mấy tên công tử đều cằng đó nữa!
- Khánh im lặng nghe Ly kể một tràng “tội lỗi” của những tên công tử con nhà giàu kia mà cũng như đang nói về chính mình vậy. Kỳ thực, Khánh không thể biện minh được lời nào vì chính xác cái “quá khứ huy hoàng” của cậu đều đúng như những gì Ly nói.
- Vậy Ly thấy tui là người như thế nào?
- Khánh hả? Ừm, lúc đầu thì khỏi nói rồi. Cực kỳ đáng ghét luôn!
- Thế còn bây giờ?
- Giờ thì đỡ hơn ời. Thấy đúng là Khánh có chút thay đổi, điềm đạm hơn, dịu dàng hơn, biết quan tâm đến người khác hơn.
- Chỉ với Ly mới vậy thôi đó!
- Hả? – Ly tròn mắt nhìn Khánh ngạc nhiên. – Ông nói gì tui nghe hông rõ, nói lại y!
- Sax, không nghe thì thôi, ráng chịu! – Anh chàng đỏ mặt quay đi chỗ khác.
- Thấy ghét hông? Tự nhiên nói chả rõ ràng gì hết á! Với tui mới vậy là sao? Hông hiểu...
- Thì Ly nói tui điềm đạm hơn, biết quan tâm hơn đó là chỉ đối với Ly mới vậy thôi!
- Hì, ờ. Mà tui cũng chỉ thấy Khánh đối xử với tui vậy thôi. Còn với người khác thì sao biết được, có khi còn “ngọt ngào” hơn nữa í chứ!!!
- Không có đâu.
- Hìhì...
- Vậy Ly thấy... tui có đủ tiêu chuẩn làm hình mẫu bạn trai lý tưởng của Ly không?
- – Ly im lặng một chút vì ngượng rồi cúi mặt xuống – Không biết nữa...
- Sao lại không biết? Ly đánh giá về tui chính xác vậy còn gì! Quen nhau đã hơn 1 năm nay rồi.
- Về tính cách thì cũng ổn. Nhưng tôi chưa hiểu hết về cuộc sống và hoàn cảnh của Khánh thế nào nữa.
- Gia đình tui cũng bình thường thôi. Đủ sống!

- Vậy hả?

- Ồ... Thôi trễ rồi. Mình về ha!

- Ừ, nhắc mới nhớ. Nói chuyện này giờ lâu ghê! Ông không nói chắc ngồi tới lúc bà chủ đuổi về luôn á! Hjhj.

Khánh vừa đạp xe vừa trầm ngâm suy nghĩ về những câu nói của Ly, và anh chàng quyết định không nói ra về gia cảnh thật của mình... Xe đến tới gần đầu ngõ và dừng lại, Ly bước xuống và Khánh liền nói:

- Ly làm bạn gái của Khánh nha!

- Hả? – Ly quay lại nhìn thần thốt – Khánh nói sao?

- Ly làm bạn gái Khánh nha! Nói thiệt đó! – Chàng trai mặt đỏ như được tô màu nhưng mắt vẫn nhìn thẳng vào Ly với vẻ nghiêm nghị.

- Nhưng....

- Ly không cần trả lời liền đâu. Mai trả lời cũng được, giờ tui về đây. Bye!

Anh chàng quay xe chạy đi thật nhanh mặc cho Ly vẫn đứng đó nhìn theo bờ ngõ vì lời tỏ tình đầy bất ngờ của cậu...

Sáng hôm sau, Khánh vẫn đứng chờ Ly ngoài đầu ngõ.

- Hi, buổi sáng vui vẻ nha! – Ly cười tươi rạng rỡ nói với Khánh.

- Ồ, Me too!

Trên đường đi, Khánh không khỏi lo lắng nên hỏi ngay:

- Ly suy nghĩ xong chưa? Quyết định thế nào rồi?

- Tui vẫn chưa quyết định được.

- Sao vậy?

- Mình cần hiểu thêm nhiều điều về Khánh nữa.

- Ly cần hiểu thêm điều gì?

- Gia đình, cuộc sống, sở thích v.v...

- Ba mẹ mình làm cùng công ty thương mại, lương ổn định đủ xài. Cuộc sống gia đình cũng bình thường thôi, đủ sống, không giàu không nghèo. Sở thích của mình thì Ly biết rồi, không có gì đặc biệt.

- Ngắn gọn dữ vậy sao?

- Chứ Ly nghĩ nó phức tạp đến cỡ nào?

- Khánh thích tui từ khi nào?

- Thích từ lâu ời, lúc vừa nhập học, rồi từ từ tình cảm lớn dần lúc nào không biết.

- Vậy sao lúc đó ông toàn chọc làm tui giận không dạ?

- Tại tui không biết làm thế nào để thân với Ly hơn. Nên...

- Xí... Muốn thân với người ta mà chọc cho người ta ghét. Bó tay!

- Hjhj, tại mình không biết cách mà... Thật ra, lúc đó mình mượn cây viết của Ly rồi dặt luôn là vì biết cây viết đó Ly thích nhất nên muốn đem về làm kỷ niệm đó!

- Hả? Gì mà kỳ cục dạ. Nhưng rồi ông lấy ra xài hết mực luôn.

- Đâu có, tui phải lùng sục khắp các tiệm văn phòng phẩm để tìm cho ra hiệu cây viết giống y của Ly để ngụy trang, còn cây kia tui cất tới giờ nè!

Ly im lặng khẽ cười vì những hành động rất chi là ngốc nghếch nhưng cũng vô đối đáng yêu của anh chàng này. Nếu như lúc đó, Khánh nói ra sự thật về tình cảm của mình cho Ly biết, thì có lẽ hai đứa đã thân thiết hơn bây giờ, không phải rào trước đón sau tìm hiểu và thăm dò tình cảm của nhau như lúc này.

- Nếu tụi mình kết đôi với nhau thì sẽ có gì khác?
- Có chứ. Tụi mình sẽ chính thức hẹn hò mà không phải ngại ngùng nữa!
- Trước giờ nhiều lần tụi mình đi ăn uống với nhau cũng xem như hẹn hò còn gì!
- Khác chứ! Lúc đó chỉ xem nhau như bạn, thoải mái trò chuyện về học hành, cuộc sống thôi. Còn giờ thì về chuyện “tình iu” nhiều hơn chút! Hjhj.
- Xí... - Cô nàng nhéo cậu chàng một cái “iu” hết biết.

Trên đường đi vào lớp, Khánh lại nghiêm chỉnh hỏi Ly:

- Hỏi thiệt, Ly có thích Khánh không dạ?
- Không biết!
- Hỏi nghiêm túc đó, trả lời đi mà!
- Có nên mới chịu làm GF của Khánh nè!
- Hì, là khi nào dạ?
- Lúc Khánh bắt đầu đẹp bót những trò treu chọc tui, biết dỗ ngọt tui nhiều hơn!
- Công nhận con gái thích được dỗ ngọt ghê ha! Hjhj
- Không phải lúc nào cũng vậy đâu.
- Mình biết mà, nhưng mình thật lòng với Ly đó. Từ nay làm bạn gái của Khánh nha!
- Ồ, đồng ý ời ời mà cứ hỏi quài!!!
- Hjhj...
- Lát về Khánh chở Ly qua nhà Khánh nha!
- Đề chi dạ?
- Thì để biết nhà Khánh chứ chi! Hứa lần hứa lựa lâu ời ời mà tới giờ chưa cho tui biết nhà nữa.
- Ồ, lát về tui chở qua nhà cho biết.

Khánh chở Ly đến khu phố chỉ xa hơn nhà cô khoảng 5 phút đi xe đạp. Có khá nhiều ngôi nhà rộng lớn, khang trang. Khánh dừng xe lại ở một góc đường và chỉ tay về phía ngôi nhà bên kia lộ. Đó là một ngôi nhà không quá rộng, cổng rào thưa với mảnh sân khá hẹp không đủ rộng để trồng cây cối như nhà Ly.

- Đó, nhà của tui đó!
- Ồ, nhà Khánh giản dị quá ha
- Có ba mẹ với tui thôi, rộng làm gì! Có thấy thất vọng không?
- Tại sao lại thất vọng?
- Thì nhà tui không giàu có, không rộng lớn khang trang như tưởng tượng của Ly
- Tui tưởng tượng như vậy hùi nào. Bộ Khánh nghĩ tui ham giàu chắc!
- Đâu có, mình có nghĩ vậy đâu! (Dù thật ra trong lòng đang nghĩ về điều đó!)
- Mình không cần một người bạn trai giàu có đâu. Giàu mà vô tích sự, sống bám vào cha mẹ, chỉ lo ăn chơi lêu lổng thì còn chán hơn là quen một người gia cảnh bình thường nhưng biết lo học hành, tự lo cho bản thân!

- Ồ... Thôi, biết nhà ời. Hôm nào có ba mẹ ở nhà thì tui dẫn về “ra mắt” luôn ha! Giờ để tui chở Ly về.

- Nói nghe ngại ghê! Hjhj...

Khánh chở Ly về, mây đen đang kéo đến... Từng cơn gió hiu hắt lạnh buốt làm con tim bỗng nhiên co thắt lại. Dừng xe nơi đầu con ngõ quen thuộc, Khánh lặng lẽ nhìn Ly bước xuống chào tạm biệt mình rồi cậu nói:

- Ly nè! Dù cuộc sống mình có như thế nào, Ly cũng sẽ luôn thích mình như bây giờ chứ?

- Khánh hỏi vậy là sao?

- Ly thích mình vì những gì mình đối với Ly suốt thời gian qua. Vì tình cảm mà mình đối với Ly khiến cho Ly dần có cảm tình với mình chứ không phải vì một lý do nào khác, đúng không?

- Tất nhiên là vậy rồi. Mình chỉ cần ở Khánh một tình cảm chân thành, những điều Khánh dành ình đều xuất phát từ tấm lòng chân thật, như vậy là đủ!

- Ok, Khánh chỉ cần biết như vậy thôi! Dù có chuyện gì đi nữa, Khánh vẫn mãi thích Ly, thật lòng đó!

- Mình biết mà! – Ly mỉm cười mãn nguyện.

- Thôi Khánh về nha! Mai gặp... Bái bai!

- Bye...

Ly đứng nhìn Khánh chạy đi về phía xa... Thật ra, Ly vẫn chưa hiểu hết ẩn ý trong câu hỏi mà Khánh nói lúc này, nhưng tình cảm chân thành của cả hai đã khiến cô xua đi những nghi ngờ, lo lắng. Vì Ly tin tưởng vào tình yêu mà cô dành cho anh chàng ngốc nghếch, đáng yêu này, nó có thể đủ sức vượt qua mọi rào cản của cuộc sống mà cô nghĩ là không quá đầy sóng gió và biến động. Nhưng Ly đã không hề biết rằng, chính câu nói ấy của Khánh vào lúc đó đã khiến cô phải day dứt, khổ đau suốt một khoảng thời gian dài...

Còn tiếp...

3. Chương 3 - End

Khánh nhanh nhảo sửa soạn quần áo rất tươm tất, trông anh chàng bánh trai lạ thường với chiếc áo sơ mi cách điệu xắn tay cực chất, quần jean ôm năng động, tóc vuốt keo xúng đứng model vô đối. Anh chàng hí hửng đạp xe đến nơi đầu ngõ quen thuộc để chờ một người, từ chỗ này, cậu có thể nhìn rất rõ vào ngôi nhà có cổng rào nhỏ với cây hoa giấy nở rộ trắng muốt và giàn dây leo xanh rờn, êm ả...

Ly bước ra... mái tóc buông dài óng mượt, chiếc áo thun với những dây nơ ngắn trông thật dễ thương và nữ tính, lại gần cậu và nở một nụ cười tươi với cái lúm đồng tiền sâu yêu không đỡ nổi. Bầu trời đã ngả màu tím sẫm, những ánh sao lấp lánh lung linh đang tỏa sáng , tối nay là buổi hẹn hò đầu tiên của hai đứa... Cảm giác hồi hộp xen lẫn vui sướng ngập tràn...

- Mình đi đâu trước đây? – Khánh hỏi với vẻ ngượng ngùng.

- Đi ăn kem.

- Rồi sau đó?... Đi đâu nữa?

- Thì dạo phố, đi loanh quanh...

- Ồh, vậy mình đi ha! ^.^

Hai đứa vẫn như lúc trước, ăn uống trong hàng quán trò chuyện rất tự nhiên... Rồi đạp xe đi dạo khắp các con phố náo nức, nhộn nhịp. Khánh bỗng đề nghị đi dạo công viên, Ly một phút ngập ngừng rồi cũng đồng ý.

- Ly nè, từ nay Khánh gọi Ly là em, và ngược lại nha!
- Hả? – Ly ngạc nhiên và đỏ mặt.
- Thì... là vậy đó... cho nó thân mật hơn. Dù sao Ly cũng là bạn gái của Khánh ời mà!
- Nhưng... ngại lắm! Không có quen.
- Từ từ riết cũng quen thuj mà!
- Mà...ớ... có lớn hơn người ta đâu mà đòi gọi tui là em. Bằng tuổi, mà Khánh còn nhỏ tháng hơn mình mà!
- Ly sinh tháng mấy?
- Trời đất! Biết nhau lâu vậy mà chưa biết sinh nhật bạn gái mình. Ghét!!!
- Sorry mà. Mình không quan tâm đến mấy vụ sinh nhật cho lắm...
- Để ý là biết thôi chứ gì. Khánh sinh cuối tháng 5 còn mình sinh tháng 2, ra đời trước Khánh 3 tháng đó nha! Phải kuj tui bằng chị đó! Hjhj
- Sax, còn lâu. Người khác nhìn vô ai biết tui mình lệch tuổi chứ! Ly mặt non chet à!... Mà...sao biết ngày sinh tui hay dạ?
- Thì mình làm ban cán sự lớp, nắm danh sách học sinh nên biết.
- Ồ... Hjhj, biết bao nhiêu bạn mà chỉ nhớ mỗi tui. I cha, thương thăm tui lâu dữ nha!
- Xí, tại ngày dễ nhớ thuj. Với lại mấy người tui ghét thì để ý nhiều hơn.
- Hehe... Mà Ly chịu đi! Chỉ lúc hai đứa mình thôi cũng được. Mình thích vậy!
- Khi nào Khánh bớt lười học, kéo mấy môn học bài lên điểm cao lúc cuối năm thì tui đồng ý!
- Sax, hết học kỳ 1 thuj nha. Cuối năm lâu quá à!
- Không, phải cuối năm mới thấy được sự cố gắng của Khánh chứ! Chỉ có học kỳ 1 rồi sau đó lại lười tiếp cũng như không!
- Hjc... thôi được ời. Nhớ phải giữ lời đó nha! Ể, bên kia có gì hay lắm kìa!
- Đâu?

Ly quay sang nhìn theo hướng Khánh chỉ. Một cảm giác gì đó rất nhẹ nhàng, mềm mại bỗng chốc khẽ chạm vào má Ly... Cô nàng biết rõ là gì, quay sang ... anh chàng đã quay mặt nhìn về hướng khác mà Ly biết chắc mặt anh chàng đang đỏ bừng vì mắc cỡ...

Đêm nay nhiều sao quá, đua nhau tỏa sáng lấp lánh khắp bầu trời... Khánh hỏi Ly có lạnh không... Ly lắc đầu nhè nhẹ... Nhưng rồi anh chàng cũng mạnh dạn dang tay qua ôm lấy bờ vai nhỏ nhắn của cô nàng và ép sát vào người cậu... Ly hạnh phúc tựa đầu vào vai Khánh, một cảm giác ấm áp, dịu êm lan tỏa. Ước gì thời gian có thể ngừng trôi, trong khoảnh khắc này... Tình yêu là bật tận...

Thời gian cứ thế trôi qua. Tình cảm của cả hai cũng lớn dần theo năm tháng... Vì lời hứa, Khánh đã ra sức nỗ lực học những môn mà cậu chúa ghét, và cậu đã thành công. Hiển nhiên, hai đứa đã gọi nhau là “Anh – Em” đúng như ý nguyện của Khánh...

Những yêu cầu đơn sơ tưởng chừng như không có gì làm rạn vỡ... Ly thỉnh thoảng vẫn cho Khánh đến nhà cô chơi, cùng với vài người bạn. Còn Khánh thì vẫn chưa một lần đưa Ly về nhà mình dù đã hứa trước đó khá lâu... Nhưng Ly vẫn không thắc mắc, Ly nghĩ chắc nhà Khánh hơi khó khăn và người nhà cũng hay đi suốt nên không tiện.

Về phần Khánh, anh vẫn âm thầm giấu nhem gia cảnh thật sự của mình. Để trong mắt Ly, cậu chỉ là một chàng trai bình thường, sống hòa đồng, vui vẻ với bạn bè. Nhưng “cây kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra”, nhưng Khánh chỉ không ngờ là nó lại “đâm bọc” để lòi ra sớm như vậy!!!

Vào buổi chiều hôm ấy, Khánh chở Ly về nhà cô như thường lệ, chào tạm biệt nhau, Khánh quay xe đi về... Ly bước vào nhà mở cổng, bỗng sực nhớ quên một điều, cô vào nhà lấy xe của mình chạy theo... Từng áng mây xám xịt bao trùm, nắng chiều bỗng dịu đi, từng cơn gió hiu hắt nhẹ nhẽ thoỉ nhưng lạnh buốt. Đã lâu rồi, Ly không đạp xe một mình, lúc nào cũng có Khánh làm “tài xế” chở cô đi... Hạnh phúc nhỏ nhoi mà sao bỗng chốc thấy quý giá...

Ly khẽ mỉm cười, cô đã nhìn thấy Khánh, anh chàng đã tới gần nhà của mình, Ly tính chạy tới hù cho Khánh bất ngờ... Nhưng chính cô lúc này, lại đang ngạc nhiên... Ngạc nhiên vì sao Khánh không dừng xe tại ngôi nhà mà Khánh nói là của mình lúc trước... Khánh lướt qua ngôi nhà nhỏ kia, và dừng xe lại tại ngôi nhà ngay bên cạnh. Không, đó không phải gọi là một ngôi nhà, mà là một căn biệt thự. Cánh cổng sắt màu đen cao ngút mở tự động, Ly có thể nhìn thấy rõ mảnh sân bên trong, còn rộng hơn gấp đôi diện tích cả căn nhà lẫn mảnh sân nhỏ nhắn trồng cây hoa giấy và giàn dây leo của cô cộng lại... Ly chạy tới và gọi:

- Anh Khánh!

Khánh quay lại, kinh ngạc...

- Sao... em lại tới đây?...

- Chắc anh đã quên... Hôm nay là một ngày kỷ niệm...

- Kỷ niệm...? Đúng rồi, 1 năm của tụi mình... chính thức quen nhau... Hì, anh quên bếng mất! - Vẫn kiểu gãi đầu ngu ngơ.

- Không sao... Đây chắc là nhà chính thức của anh hả? Thì ra... đây là lý do anh chưa một lần... đưa em về nhà anh như đã hứa.

- Anh... Ly à, hãy cho anh 5 phút thôi... Được...

- Không cần thiết đâu! Em về đây...

Ly quay xe, Khánh bước đến chặn lại... Anh đã muốn cố giải thích và nói rõ lòng mình... Nhưng, khi nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt trắng hồng tươi tắn ấy, tim anh bỗng thất lại, cổ họng như bị nghẹn, không nói lên thành tiếng. Và anh biết rằng, Ly đã thật sự bị tổn thương... tổn thương vì sự lừa dối quá lâu của mình, bất kể lời nói nào của anh lúc này cũng không đủ để làm xoa dịu trái tim đang tan nát của cô lúc này. Khánh đành lặng lẽ buông tay, để Ly bỏ đi trong chua xót

Đã rất nhiều lần, rất nhiều lần... Khánh muốn nói ra mọi điều cho Ly biết... Rằng anh cũng là một chàng công tử con nhà giàu... đã từng ăn chơi lêu lổng... đã từng thay bồ như thay áo... và cũng đã từng tư cao, kiêu ngạo như chính cái nhìn của Ly về những tên con trai kia, nhưng anh đã không đủ dũng cảm. Rồi khi biết được ba mẹ kêu Khánh sang Anh cùng họ khi học xong lớp 11 để học nâng cao chuyên ngành, đồng thời sống bên ấy một thời gian vì ba cậu chuyển công tác, Khánh lại càng không thể nói ra sự thật được, vì cậu biết Ly khó lòng chấp nhận... Khánh đã muốn níu giữ những giây phút ngọt ngào khi ở bên nhau...

Một mùa hè hiu hắt, mưa nắng thất thường... Cái nóng oi bức xen lẫn với cái lạnh buốt nhói lúc mưa đổ xuống như trút nước khiến lòng thêm đau... Ly đã không ra gặp Khánh dù anh đã đến trước cổng nhà nhiều lần, chờ đợi rất lâu. Tin nhắn và cuộc gọi nhỡ tràn ngập... Phải cố gắng lắm, Khánh mới nấn nỉ được nhờ Hạnh, bạn thân nhất của Ly để xin địa chỉ e-mail. Thứ liên lạc tưởng chừng không cần thiết suốt thời gian quen nhau, lúc trước Ly từng hỏi Khánh e-mail của cậu, Khánh đã cho nhưng luôn miệng nói là không cần thiết. Nhà gần nhau, khi cần chỉ việc chạy tới hoặc gọi điện nói chuyện là xong. Nhưng vào lúc khoảng cách giữa hai đứa đang ngày càng xa nhau hơn, thứ liên lạc đó lại bỗng trở nên quý giá vô cùng...

Khánh đã gửi mail cho Ly, nói hết lòng mình và cho biết mình sắp đi xa... Mong rằng Ly sẽ bỏ qua ình và giúp anh có thêm động lực... Động lực để ở lại, để được ở bên cạnh Ly, lại yêu thương nồng nàn và cùng nhau tìm đến hạnh phúc chân thành nhất... Khánh có thể một mình ở lại đây, tiếp tục học chương trình phổ thông và lên đại học. Chỉ cần Ly chịu tha thứ và muốn Khánh ở lại, điều đó không hề khó đối với cậu.

Ngày Khánh ra sân bay chuẩn bị lên đường, cậu gọi điện cho Ly lần cuối cùng... đầu dây vẫn không bắt máy... tuyệt vọng... Kỷ niệm êm đềm xa xưa bỗng chốc như là một giấc mộng. Khánh vẫn nhìn về phía xa với niềm hi vọng mong manh... Nỗi nhớ nhung bỗng dâng tràn, chua chát... Làm sao để níu kéo những khoảnh khắc yêu thương ngày ấy trở về?...

Tiếng ba mẹ giục Khánh vào trong để kiểm tra hành lý và trình hộ chiếu chuẩn bị lên máy bay... Khánh vẫn chần chừ do dự. Bầu trời đã rạng sáng nhưng những đám mây âm u vẫn che khuất khiến không gian bỗng chốc tối sầm... Từng hạt mưa lất phất nhẹ nhàng rơi...

Loa thông báo chuyến bay của Khánh chuẩn bị khởi hành... Dòng người thưa thớt chào tiễn biệt nhau... Những giọt nước mắt, những tiếng cười nói nhẹ nhàng... Chỉ một người vẫn đang lặng lẽ với tâm trạng hiu hắt sâu... ngậm ngùi lê bước qua cổng kiểm soát... Ly đã không đến, thật sự đã không đến... Rốt cuộc, đã không có một kỳ tích xảy ra. Khánh đã phải ra đi trong buồn đau, day dứt, đến một phương trời xa xôi, cách biệt với Ly hàng ngàn dặm. Không một lời nhắn nhủ sau cùng... không một câu tiễn biệt... và buổi chiều định mệnh hôm ấy, cũng chính là khoảnh khắc cuối cùng hai đứa gặp nhau...

Chuyến bay cất cánh...

.....

Có cánh hoa nào mà không tàn úa?

Có hạnh phúc nào sẽ chẳng hư hao?

Có cuộc đời nào không xuống thấp lên cao?

Có môi nào chưa rung vì tiếng nấc?

Có những khoảng cách dù gần trong gang tấc

Vẫn hình như trăm ngàn dặm xa xôi...

Thành phố Hồ Chí Minh... Một ngày nắng đẹp đầu thu năm 2014...

LY 21 Tuổi 6 tháng 29 ngày.

Thời gian trôi qua nhanh quá... thắm thoát mà đã 4 năm kể từ ngày Khánh ra đi... Nỗi nhớ vẫn không hề vơi nhưng những khắc khoải đã tan đi phần nào, không còn buốt nhói con tim như lúc trước. Chỉ còn lại trong tôi, một tình yêu nồng nàn, một niềm hi vọng nhỏ nhoi về người tôi yêu ở phương trời xa ấy... sẽ hạnh phúc...

Thật lòng mình... tôi chưa bao giờ hờn trách Khánh... Những gì anh ấy đem đến cho tôi còn nhiều hơn những gì tôi cần và mong muốn... Chỉ vì lòng tin của tôi bỗng chốc bị tổn thương quá lớn khiến tôi không đủ sức vượt qua...

Khi đọc được mail của Khánh, lòng tôi chợt nhói đau, chúng tôi sắp phải xa nhau rất lâu. Và tôi không hề mong muốn điều đó, tôi cũng không biết mình có đủ khả năng giữ Khánh ở lại không? Nhưng làm như thế phải chăng là tôi quá ích kỷ? Chỉ vì hạnh phúc của riêng mình mà lại làm cho Khánh phải mất đi tương lai tươi sáng đang chờ phía trước. Những ý nghĩ trái ngược đan xen khiến đầu tôi quay cuồng, điên đảo, và cuối cùng tôi đã đi đến quyết định rất đỗi tàn nhẫn, cho cả Khánh lẫn chính bản thân tôi, từ bỏ... Từ bỏ mối tình ngây thơ, vụn vặt thiếu thời, từ bỏ những khát khao, hi vọng nhỏ nhoi, đơn giản ... Để tự tạo nên một hi vọng... Hay đúng hơn là một thử thách... cho tình yêu của tôi và anh... Liệu thời gian có làm xóa nhòa đi những ký ức êm đềm của hai đứa lúc xưa, liệu anh rồi sẽ tìm được một người tốt hơn tôi ở nơi phương trời mới... Không điều gì có thể dự đoán trước, nhưng tôi vẫn muốn đặt vào đó lần nữa, niềm tin tôi dành cho anh...

Mỗi buổi chiều, tôi vẫn bước ra sân, mở cổng, nhìn nơi con ngõ thân quen mà lúc nào cũng vô tình lướt ngang, nhưng sao hôm nay thấy lòng chợt bồi hồi, một cảm giác đông đầy xúc cảm khi nhìn về con ngõ thân quen ấy... Nơi anh vẫn thường đứng đó chờ tôi mỗi ngày... Nở nụ cười rạng rỡ... Anh chàng ngốc nghếch, không khéo ăn nói, cách biểu đạt con nít nhưng lại rất chung tình... luôn biết quan tâm và cố gắng hiểu những suy nghĩ trong tôi. Bao lần giận nhau, anh luôn là người chủ động làm hòa. Nhìn lại những kỷ niệm đó, tình yêu của tôi dành cho anh lại càng trào dâng theo năm tháng. Tôi lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế đá lạnh lẽo dưới giàn dây leo, hoa giấy rụng rơi xơ xác theo từng làn gió... Liệu sự chờ đợi có được bù đắp xứng đáng không? Liệu anh có trở về với tình yêu ngày trước???

KHÁNH 21 Tuổi 3 Tháng 13 Ngày.

Tôi đã trở về... Thành phố thân quen ngày nào giờ đổi khác quá... Thực ra, bản thân tôi cũng đã thay đổi rất nhiều, chỉ có một thứ vẫn vậy... Từng ngày, từng ngày tôi đều mở e-mail kiểm tra thư với niềm hi vọng nhỏ nhoi đã tàn lụi... Trở về với ngôi nhà thân thuộc của mình, mệt mỏi, suy tư, tôi lại lặng lẽ nhớ về những ký ức lúc xưa, khi tình yêu tôi vừa chớm nở... Ly đã không thể hiểu hết những nỗi đau giằng xé trong tôi khi đã phải lẳng lặng dối lừa em...

Từ khi gặp em, con người tôi đã thay đổi rất nhiều... Tôi tập thói quen đi học bằng xe đạp, dù ở nhà có chiếc tay ga Nouvo mà tôi luôn “cưỡi” mỗi lần đi chơi đêm. Để tôi có thể là một người bạn trai đơn thuần, giản dị bên em, cùng em dạo phố với từng bước chân đạp nhịp nhàng đầy thoải mái, không phải đội mũ bảo hiểm kín mít... Lúc đầu, tôi đã nghĩ là hơi sến, nhưng thật sự cảm giác cùng người mình yêu dạo bước nhẹ nhàng giữa trời thanh mát mà không phải vướng bận dầu tóc thì thật dễ chịu. Và thật sự ngay cả tôi cũng không thể ngờ rằng tình yêu tôi dành cho em lại nhiều đến thế... Chính vì lẽ đó, tôi càng sợ mất em, càng sợ làm em tổn thương... Nhưng rốt cuộc, khi hiểu ra sự thật, em lại càng chịu tổn thương nhiều hơn gấp bội.

Tôi bất lực, chỉ biết im lặng và chờ đợi sự tha thứ từ em... trong vô vọng... Những năm tháng nơi xứ người, tôi chỉ biết lao đầu vào học và làm việc, những lúc rảnh rỗi, tôi nằm đó và những hình ảnh của em bỗng ùa về, đọng đầy, tràn ngập khiến tim tôi cứ mãi nhói đau.

Em là một cô gái ngây thơ, cả tin. Bất kể tôi nói điều gì, em cũng cho là đúng, là sự thật... Bao giờ hiểu ra, em chỉ nhăn mặt cau có một chút rồi sau đó lại vẫn tin những lời nói bâng quơ từ tôi... Điều đó càng khiến tình yêu tôi dành cho em nhiều hơn. Càng khiến tôi cảm thấy em thật mong manh, yếu đuối, rất dễ bị người khác dụ dỗ... Tôi cần phải che chở, bảo vệ cho em.

Giả như lúc đó, tôi chịu mạnh dạn đương đầu với thử thách, nói rõ sự thật, có lẽ em đã dễ dàng chấp nhận hơn. Vì tình cảm vốn dĩ không thể bị mất đi bởi những rào cản đơn thuần... chỉ có niềm tin khi đã đặt vào quá sâu để đến lúc vỡ lẽ thì mới khiến mọi việc trở nên bi kịch. Tôi đã trách mình rất nhiều... trách mình quá mềm yếu... trách mình quá ích kỷ, chỉ luôn nghĩ cho bản thân. Vì quá mong muốn được ở gần bên em, được nhận lấy tình yêu dịu dàng từ em đã khiến tôi u mê bất giác... Để rồi phải dẫn đến một kết cục đau lòng là phải xa nhau...

Mở máy laptop dự định chơi game cho khoây khoả đầu óc. Nhưng bỗng dưng trong vô thức, tôi lại mở hộp mail quen thuộc. Vẫn là những bức thư bâng quơ của bạn bè từ Mỹ... Nhưng, tôi bất ngờ kinh ngạc với một địa chỉ gửi đến lạ thường... lạ không phải là vì tôi không biết... Mà vì địa chỉ này chưa một lần nào xuất hiện trong danh bạ người gửi tới hộp mail của tôi, mà luôn luôn nằm trong danh sách người nhận. Thư gửi đến vào ngày 10/08/2014, tức cách đây hơn 1 tháng, cũng là lúc tôi đang tất bật lo hồ sơ thủ tục về nước nên không có thời gian online, và điều kỳ diệu không ngờ lại đến vào lúc đó.

(...)

Nội dung bức thư:

“Chào anh, lâu rồi không gặp nhau... không biết anh đã thay đổi bao nhiêu rồi... Và không biết đến lúc gặp lại chúng ta còn nhận ra nhau không nữa. Tất cả mọi chuyện xảy đến với chúng ta, không hẳn lỗi tại anh, cũng phải tại em. Mà vì tình cảm của hai chúng ta còn quá non nớt, chưa đủ trưởng thành để đương đầu với biến động của cuộc sống lắm sóng gió này... Và em đã nghĩ, chúng mình cần có thời gian để suy nghĩ và hiểu ra nhiều điều, để biết được sự quan trọng của nhau. Nếu thời gian có làm đổi thay tình yêu ngọt ngào trong quá khứ, thì xin anh hãy đừng quên nó mà hãy cất vào ngăn tủ ký ức của mình, xem như là một kỷ niệm đẹp về một thời niên thiếu ngây thơ... Để khi mở ra, nhìn lại... Anh sẽ thấy cuộc sống vẫn luôn đầy ắp những điều tươi đẹp... Còn ngược lại, nơi con ngõ thân quen ấy... vẫn đang chờ một hình bóng thân quen đứng chờ một người đến... để lại cùng nhau ôn lại ký ức xưa... Vì tình yêu em dành cho anh... không hề thay đổi...

Ký tên: Cây hoa giấy...”

Trong khoảnh khắc, tôi thấy tim mình bỗng xuyên xao, lòng bỗng bồi hồi lâng lâng một cảm xúc khó tả. Thì ra, tôi vẫn còn là một điều gì đó quan trọng và cần thiết đối với một người... Và tôi vẫn còn có một bờ bến bình yên để bước đến và nương náu...

Không suy nghĩ nhiều, tôi như làm theo bản năng, chạy xuống phóng lên chiếc “ngựa sắt” thân thương vẫn đeo “nàng công chúa của lòng tôi” ngày trước... đến nơi con ngõ quen thuộc.

Nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn khiến lòng bỗng hồi hộp đến lạ thường. Con ngõ năm xưa vẫn không hề thay đổi theo thời gian, tôi nhẹ nhàng dắt xe rảo bước tiến dần vào ngôi nhà ấy... Vẫn cổng rào thưa... vẫn dàn dây leo xanh mướt... vẫn cây hoa giấy um tùm trắng tinh nhưng đan xen vào những sắc hoa tím sẫm... Làn gió nhẹ khẽ chạm vào tim... Tôi nhìn vào sân với chiếc ghế đá, chiều ngả nắng vàng chiếu rọi vào mái tóc óng mượt phát phơ bay ... Em ngồi đó, rất gần mà sao thấy quá xa xăm... Chiếc váy xòe và áo thun tay ngắn màu xanh da trời tươi tắn, đang khẽ hát bằng quơ, mắt nhìn xa xăm vô định... Rồi ánh nhìn hướng về phía tôi... ngạc nhiên và xúc động ... Tôi đã gặp lại em, sau bao nhiêu năm tháng mòn mỏi đợi chờ. Em chạy ù tới mở cổng rào, không ai nói với nhau được lời nào... chỉ còn là cái ôm xiết bất tận... những nụ hôn nồng nàn, bỗng rất dường như không đủ làm vơi đi nỗi nhớ thương và tình yêu đang trào dâng trong tôi...

Có những chiều em cảm thấy đơn côi,

Hãy về đây dựa vai anh mà khóc

Kể cho anh nghe chuyện đời gai góc

Chia bớt cho anh những cảm giác xót xa...

Vì anh suốt đời là một sân ga,

Đón nhận buồn vui con tàu em chờ đến.

Dù có một ngày con tàu em thay bến

Sân ga này cũng vẫn sẽ còn đây...

Có em trong đời làm cho anh tìm thấy một niềm hi vọng sống, tìm thấy được ánh sáng tương lai nơi con đường mình đang đi... Và anh biết rằng, cuộc đời anh không thể sống thiếu em... vì tình yêu anh dành cho em... là mãi mãi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dau-danh-het-cho-em>